

เมืองเพลล์ รัฐนิวยอร์ก
พฤศจิกายนปี 1982
5W

คืนที่ทุกอย่างจบสิ้นวิเวียนอยู่เพียงลำพัง

ที่จริงเธออยู่ได้สบายๆ เพราะชอบแบบนี้มากกว่า ขณะทำงาน
กะกลางคืนที่เธอพบว่าการอยู่ท่ามกลางผู้คนนั้นง่าย เมื่อเทียบกับการอยู่
คนเดียวซึ่งจะยากขึ้นโดยเฉพาะในความมืด คนที่อยู่คนเดียวได้โดยมีเพียง
ความคิดของตัวเองเป็นเพื่อนนั้นว่าแข็งแกร่งกว่าใคร ทั้งพร้อมกว่าและ
เตรียมรับมือได้ดีกว่า

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังขับรถเข้าไปจอดในลานของโมเต็ลชั้นดาวน์
เมืองเพลล์ รัฐนิวยอร์ก ก่อนจะงักไปเพราะรู้สึกถึงความกลัวอันคุ้นเคย เธอ
นั่งอยู่ในรถเซฟโรเลต คาวาเลียร์เียนๆ ฤดูแฉงยังเสียบอยู่ในช่องสตาร์ท
เครื่องทำความร้อนกับวิทยุยังเปิดอยู่ เสื้อโค้ตคลุมไว้ที่ไหล่ เธอมองป้าย
เรืองแสงสีน้ำเงินกับเหลือง ตามด้วยห้องพักสองชั้นที่เรียงกันเป็นรูปตัวแอล
พลางคิดว่าไม่ยากเข้าไปเลย แต่ก็ต้องทำ เธอพร้อมแล้วแต่ก็ยังกลัวอยู่
ตอนนี้ 22.59 น.

เธออยากร้องไห้ กรีด และอาเจียน

ฉันไม่ยากเข้าไปเลย

แต่ก็ต้องทำ ฉันทำแบบนี้มาตลอด

ฝนเยือกแข็งสองหยดตกใส่กระจกหน้ารถ รถบรรทุกคันหนึ่งส่งเสียงฮัมฮัมขณะเคลื่อนผ่านไปบนกระจกสองหลัง นาฬิกาบนหน้าปัดเดินไปที่เลขสิบเอ็ด พลันรายงานข่าวก็ดังมาจากวิทยุ อีกนาทีเดียวจะสายแล้วแต่เธอไม่สน เพราะไม่มีใครไล่เธอออก ไม่มีใครสนว่าเธอมาทำงานหรือเปล่า ชันดาวนั้นมีแขกแต่ไม่มีคนและไม่มีใครสังเกตว่าเด็กสาวกะกลางคืนเข้ามาสายไหม บ่อยครั้งที่มันเงยบนคนนอกอาจคิดว่าไม่เคยเกิดอะไรขึ้นที่นี่

แต่วิฟ เดลานีรับรู้ดีว่านั่นไม่จริง

ชันดาวนั้นแค่ดูว่าง แต่ความจริงแล้วไม่ใช่เลย

เธอดึงแผงบังแดดฝั่งคนขับลงมาด้วยนิ้วเย็นซีด ก่อนแตะผมซึ่งขอยสั้นถึงติ่งหูและฉีดสเปรย์ให้ดูฟูฟอง เธอสำรวจดวงตาซึ่งไม่ได้แต่มองหาแฮนด์วีลไฟฟ้าเกมชาวแบบเด็กสาวบางคน แต่เป็นสีม่วงลาเวนเดอร์อันนุ่มนวล มันดูเหมือนรอยฟกช้ำอยู่หน่อยๆ ที่จริงจะลองแต่มสึเหลือบกับสึสั่มลงไปเพื่อทำให้สมจริงยิ่งกว่าเดิมก็ได้ แต่คืนนี้เธอไม่ทำให้ยุ่งยาก แค่ว่าสีม่วงลงบนผิวเปลือกตาอันบอบบาง พร้อมกริดอายไลเนอร์และปิดมาสคาร่าสีเข้ม ว่าแต่เธอจะแต่งหน้าไปทำไมนะ เธอจำไม่ได้แล้วด้วยซ้ำ

ผู้ประกาศในวิทยุกำลังพูดถึงศพเด็กสาวที่ถูกพบในคูน้ำถัดจากถนนเมลบอร์น ห่างจากที่นี่ไปสิบหกกิโลเมตร โมเดลเล็กๆ แห่งนี้อยูริมทางหลวงสองช่องจราจร ซึ่งทอดจากเมืองเฟลล์สู่ความรกร้างว่างเปล่าของรัฐนิวยอร์กทางเหนือ ก่อนจะจบลงที่แคนาดา แต่ถ้าขับไปตามทางหลวงสักหนึ่งกิโลครึ่ง แล้วเลี้ยวขวาตรงไฟที่ห้อยต้องแต่งเหนือศีรษะ จากนั้นขับสู่ถนนอีกสายและอีกสาย ก็จะไปถึงจุดที่พบร่างเทรซี วอเตอร์ส มีคนเห็นเจ้าตัวครั้งสุดท้ายตอนออกจากบ้านเพื่อนในเมืองข้างเคียง เด็กสาวอายุสิบแปดคนนั้นถูกทั้งหมดกวน้ำในสภาพเปลือย เจ้าตัวถูกพบเป็นศพสองวันหลังพ่อแม่แจ้งความว่าลูกสาวหายไป

มือของวิฟ เดลานีย้วยยี่สิบสันดิกๆ ระหว่างฟังข่าว พลังสงสัยว่าจะเป็นยังงี้ถ้าต้องลงไปนอนเปลือยกายขณะฝนเยือกแข็งกระหน่ำลงมา

มันจะหนาวสุดชั่วหัวใจแค่นั้น ทำไมมีแค่เด็กสาวที่ต้องถูกเปลื้องผ้าและตายไปเหมือนสัตว์ถูกรถทับ ต่อให้กลัวหรือระมัดระวังแค่ไหนก็ไม่สำคัญ เพราะเราอาจเป็นเหยื่อได้เสมอ

โดยเฉพาะที่นี่

สายตาเธอตัวดิ่งไปที่โมเต็ล และภาพสะท้อนของป้ายสีน้ำเงินกับเหลืองสว่างโรยรังเกะพริบไม่หยุด ห้องว่าง เคเบิลโทรทัศน์! ห้องว่าง เคเบิลโทรทัศน์!

แม้จะอยู่ที่นี้มาสัปดาห์แล้วแต่เธอก็ยังกลัวจับจิตจับใจ ความคิดต่างๆ นานาผุดขึ้นมาในหัวอย่างตื่นตระหนก ฉันจะอยู่คนเดียวไปอีกแปดชั่วโมงท่ามกลางความมืด โดยมีแค่เธอกับคนอื่นๆ ไม่กี่คน

วิฟจำใจบิดกัญแจเพื่อปิดเครื่องทำความร้อนและวิทยุซึ่งยังพูดถึงเทรซี วอเตอร์ส จากนั้นเช็ดคางขึ้น ก่อนเปิดประตูและก้าวออกสู่ความหนาว

เธอกระชับเสื้อโค้ตผ้าไนลอนแล้วเดินตัดลานจอดรถไป คืบนี้เธอสวมกางเกงยีนส์กับรองเท้าผ้าใบสีกรมท่าร้อยเชือกสีขาว พื้นรองเท้าบางเกินไปสำหรับอากาศหนาวและชื้น หยาดฝนทำให้ผมเปียกส่วนลมก็พัดจนมันยุ่งเหยิง เธอเดินตัดลานไปยังประตูที่เขียนว่าสำนักงาน

จอห์นนี่นรูดชิปเสื้อโค้ตคลุมพุงอยู่หลังโต๊ะแผนกต้อนรับ เขาน่าจะเห็นเธอจากหน้าต่างกระจกบนประตู “เธอมาสายหรือเปล่า” เขาถามทั้งที่มีนาฬิกาอยู่บนผนัง

“ห้านาทีเอง” วิฟเถียงกลับพลางรูดชิปเสื้อโค้ตลง รู้สึกท้องไส้บิดเกร็งแถมคลื่นเหียนทันทีที่เข้ามาในโมเต็ล ฉันอยากกลับบ้าน

แต่มันคือที่ไหนล่ะ เฟลล์ไมเซ่บ้านเธอซะหน่อย รัฐอิลลินอยส์ซึ่งเป็นสถานที่เกิดก็เช่นกัน ตอนออกจากบ้านครั้งสุดท้ายหลังทะเลาะกับแม่บ้านแตก ทุกคนเชื่อว่าเธอบ้ายหน้าไปนิวยอร์กเพื่อเป็นนักแสดง แต่นั่นเป็นอีกฉากหนึ่งที่เธอเล่นเช่นเดียวกับเรื่องอื่นๆ ในชีวิต เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่า

จะเป็นนักแสดงในนิวยอร์กได้อย่างไร แต่อย่างน้อยมันก็ทำให้แม็กกรธเป็นเพื่อน
เป็นไฟซึ่งนับว่าดีแล้ว สิ่งทีวี่ฟต้องการยิ่งกว่าอะไรคือการไปจากที่นั่น

เธอจึงตบเท้าออกจากบ้านก่อนมาลงเอยที่นี้ และเพลล์ก็กลายเป็น
บ้านชั่วคราวของเธอ

“คุณนายเบลิย์อยู่ห้อง 217” จอห์นนี่สรุปเกี่ยวกับแขกไม่กี่คนให้ฟัง
“แกไปซื้อเหล้ามาแล้ว เพราะงั้นรอรับสายได้เลย”

“เยี่ยม” วิฟกล่าว คุณนายเบลิย์มาชั้นดาวน์เพื่อดื่ม น่าจะเพราะ
ถ้าดื่มที่บ้านอาจมีปัญหามาตามา แกจะโทรมาที่แผนกต้อนรับแบบเมาๆ
เพื่อสั่งอะไรที่มักลืมหาหลัง “มีใครอีก”

“คู่รักที่จะเดินทางไปฟลอริดาเช็กเอาท์แล้ว” จอห์นนี่บอก “มีวัยรุ่น
โง่ๆ โทรมาป่วนสองสาย หายใจพี๊ดพาดใส่แล้ววางหู ฉันเขียนโน้ตถึงเจนิซ
เรื่องประตูห้อง 103 แล้ว มันมีบางอย่างผิดปกติ เอาแต่เปิดฉลว่ะตอน
ลมพัดทั้งที่ฉันก็ล็อกไว้”

“มันเป็นแบบนี้ตลอด” วิฟบอก “สัปดาห์ก่อนคุณบอกเธอไปแล้ว
นี่” เจนิซเป็นเจ้าของโมเต็ล แต่วิฟไม่เห็นหน้าค่าตาอีกฝ่ายมาหลายสัปดาห์
หรืออาจจะหลายเดือนแล้ว ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่แวะมาถ้าไม่จำเป็น
โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนกลางคืน เจนิซจะทิ้งซองเช็กค่าจ้างของวิเวียนไว้บน
โต๊ะแผนกต้อนรับ แถมสื่อสารผ่านกระดาดซ์โน้ตเท่านั้น ขนาดเจ้าของโมเต็ล
ยังไม่อยากมาที่นี้ถ้าไม่จำเป็นเลย

“แต่นางควรซ่อมประตูบานนั้นได้แล้ว” จอห์นนี่กล่าว “มันแปลกนะ
ว่าไหม ฉันล็อกไว้แล้วแท้ๆ”

“จริง” วิฟว่า “แปลกมาก”

แต่เธอชินกับมันแล้ว พนักงานคนอื่นๆ ของโมเต็ลไม่เคยเห็นหรือเจอ
สิ่งที่เธอได้ประสบ มันจะเกิดขึ้นกลางดึกเท่านั้น พนักงานกะกลางวันและ
กะเย็นจึงไม่มีทางรู้

“หวังว่าจะไม่มีใครมาเช็กอินอีกนะ” จอห์นนี่เอ่ยพลางดิ่งสู่ดูลี้อ
แจ๊คเก็ตลงมากลุมศีรษะ “หวังว่ามันจะเงียบ”

มันไม่เคยเจ็บเลยต่างหาก วิพคิด แต่ก็พูดออกไปว่า “ใช่ หวังว่า
จะเป็นแบบนั้น”

วิพมองเขาเดินออกจากสำนักงาน ก่อนได้ยินเสียงสตาร์ตรถแล่น
จากไป จอห์นนี่อายุสามสิบหกแต่ยังอาศัยอยู่กับแม่ เธอนึกภาพเขากลับ
บ้านและอาจตุรโพธิ์ก่อนเข้านอน เจ้าตัวไม่ได้ประสบความสำเร็จ
มากมาย เรียกว่ามีชีวิตธรรมดาแต่ก็ไร้ซึ่งความหวาดกลัวแบบที่วิพกำลัง
รู้สึก เขาคงไม่รู้จักร็ทเธรี วอเตอร์สแต่น่าจะจำชื่อได้จริงๆ จากวิทยุ

บางทีเธออาจเป็นบ้าไปเองก็ได้

ความเจ็บปวดเข้าครอบงำ มีเพียงเสียงแทรกเป็นครั้งคราวจากรถรา
บนถนนหมายเลขหก และเสียงลมในหูไม่หลังโมเต็ล ตอนนี้น้ำพิกาบน
ผนังหลังโต๊ะขยับไปเป็น 23.13 น.

เธอแขวนเสื้อแจ็คเก็ตบนตะขอตงตรงมุมห้อง แล้วหยิบเสื้อกั๊ก
ผ้าพอลิเอสเตอร์สีกรมท่าที่ปักคำว่าโมเต็ลชั้นดาวนอร์ทตรงหน้าอกซ้ายจาก
ตะขออีกตัว จากนั้นสวมทับเสื้อเชิ้ตสีขาว เธอลากเก้าอี้ไม้เนื้อแข็งจากหลัง
โต๊ะแผนกต้อนรับออกมา นั่ง ก่อนกวาดตาสำรวจหน้าโต๊ะซึ่งเต็มไปด้วย
รอยเปื้อนและรอยขีดข่วน มีกระปุกใส่ปากกากับดินสอ เครื่อง ضبطเครื่องคิด
สีดำที่ส่งเสียงแกร๊กๆ เวลาลากคันโยกเพื่อบันทึกข้อมูลบัตรลงบนกระดาษ
รวมทั้งโทรศัพท์หน้าปัดแบบหมุนสี่เหลี่ยมเข็ม กลางโต๊ะมีสมุดลงชื่อเข้าพัก
เล่มใหญ่ซึ่งระบุข้อมูลพร้อมชื่อแขก มันเปิดค้างไว้ที่เดือนพฤศจิกายน
ปี 1982

วิพหยิบสมุดโน้ตออกจากกระเป๋า ก่อนดึงปากกาที่เสียบคาไว้
ออกมา จากนั้นกางสมุดลงบนโต๊ะแล้วลงมือเขียน

29 พ.ย.

ประตูห้อง 103 เปิดเองอีกแล้ว มีสายโทรมาป่วน ไม่มีใครอยู่ที่นี้
เทอร์รี วอเตอร์สตายแล้ว

มีเสียงบางอย่างดังมาจากข้างนอก เธอหยุดกึกพลางเงยหน้า เล็กน้อย มันคือเสียงกระทึกปังๆ ที่ดังเป็นจังหวะบ้าคลั่ง ประตูห้อง หมายเลข 103 เปิดฉลว้ะกระทึกผ่นึงขณะลมพัดอีกแล้ว

วิฟหลับตาลงฮึดใจหนึ่ง ระลอคคลิ่นแห่งความกลัวโหมกระหน้า แต่ก็ส่ายไปแล้ว เพราะเธอเข้ามาในนี้เรียบร้อย เธอต้องเตรียมตัวให้พร้อม สำหรับคืนนี้

เธอจรดปากกาลงอีกครั้ง

จะเป็นยังงั้ถ้าทุกอย่างที่ฉันเห็นหรือคิดเป็นเรื่องจริง เพราะฉัน ไม่ได้คิดไปเองแน่ๆ

เธอเหลือบมองสมุดลงชื่อเข้าพักก่อนกวาดตาดูรายชื่อแขก และ ชะงักไปเมื่อเข้มนาฬิกาบนผนังเลื้อนดังตึก จากนั้นเขียนบันทึกอีกรอบ

คืนนี้ผีตื่นและดูท่าจะกระสับกระส่ายทีเดียว ฉันคิดว่าทุกอย่างจะ จบลงเร็วๆ นี้ มีข้อสันนิษฐานเขียนประโยคนั้น เธอเลยพยายามบังคับให้มันนิ่ง ฉันเสียใจจริงๆ เทรซี ฉันทำไม่สำเร็จ

เสียงสะท้อนเล็กๆ ลอดออกมา แต่เธอก็กัดฟันกลืนมันลงไปพร้อมวาง ปากกาลงก่อนขยี้ตา อายแซโดว์สีลาเวนเดอร์หลุดติดปลายนิ้วมาบางส่วน ขณะนี้เป็นเวลา 23.24 น. ของวันที่ 29 พฤศจิกายน 1982

พอตีสาม วิฟ เกลานีก็กั้ันตรธานไป

นั่นคือจุดเริ่มต้น

เมืองเฟลล์ รัฐนิวยอร์ก
พฤศจิกายนปี 2017
คาร์ลี

ไม่คุ้นกับที่นี่เลย

ฉันลืมหืมตามองความมืดอย่างตื่นตระหนก ทั้งเตียง แสงที่ส่องลอดหน้าต่าง หรือแม้แต่ห้องล้วนแปลกตาไปหมด ฉันคิดทบทวนอยู่หนึ่งนาทีเต็ม ทั้งหวาดกลัวและตื่นเต้นคละกั้นไป

จากนั้นก็จำได้ว่าอยู่ในเมืองเฟลล์ รัฐนิวยอร์ก

ฉันชื่อคาร์ลี เคิร์ก อายุยี่สิบ และจริงๆ ไม่ควรมาอยู่ที่นี่

ฉันดูโทรศัพท์บนโต๊ะข้างเตียง ดีสีแล้ว มีเพียงไฟถนนและแสงจากร้านอาหารเดนนิสที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงส่องลอดผ้าม่านบางๆ ของโรงแรมเข้ามา เห็นเป็นเงาทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสวางๆ บนผนัง

ฉันไม่อยากนอนต่อแล้ว จึงตัวดลจากขอบเตียงก่อนหยิบแว่นบนโต๊ะมาสวม หลังขับรถจากฮิลลินอยส์มาตั้งหลายชั่วโมงเมื่อวาน ก็เล่นเอาเหนื่อยล้าจนหลับเป็นตายในโรงแรมหน้าตาจืดๆ ที่ใจกลางเมืองนี้

ที่นี่ไม่มีอะไรน่าประทับใจเท่าไร ดูจากภาพถ่ายดาวเทียมในกูเกิลเอิร์ทก็รู้แล้ว ย่านกลางเมืองเรียงรายด้วยคาเฟ่ ร้านซักรีด ร้านขายของเก่า ห้องเช่า และร้านหนังสือมือสองซึ่งหอมล่อมร้านชำและร้านขายยา

ชีวิเอส ถนนที่ฉันอยู่ตอนนี้ทอดเข้าไปในตัวเมือง ทำอย่างกับว่าคนส่วนใหญ่มาถึงเฟลล์แล้วไม่เลี้ยวเข้าถนนสายย่อยไปได้ ป้ายยินดีต้อนรับสู่เมืองเฟลล์ที่ฉันขับผ่านเมื่อคืนถูกพวกมือบอนพ่นสีสเปรย์เติมคำว่ากลับไปเถอะ แต่ฉันไม่ทำ

พอสวมแว่นแล้วฉันก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาอีกรอบ ก่อนเลื่อนดูอีเมลกับข้อความที่เข้ามาขณะหลับ

อีเมลฉบับแรกมาจากทนายของครอบครัว กองทุน ที่เหลือฝากเข้าบัญชีคุณเรียบร้อยแล้ว กรุณาดูรายละเอียดตามแนบ

ฉันเลื่อนผ่านโดยไม่เปิดดูเอกสารที่แนบมา เพราะรู้ว่าจะได้เงินมรดกจากแม่โดยแบ่งครึ่งกับเกรแฮม พี่ชายของฉัน มันไม่ได้มากมายอะไร แต่ก็เพียงพอที่จะทำให้ไม่อดตายและมีที่ซุกหัวนอนไปอีกสักพัก ฉันไม่อยากจะเงินและทำใจดูไม่ได้ การสูญเสียแม่ที่อายุแค่ห้าสิบเอ็ดเพราะโรคมะเร็งทำให้เงินกลายเป็นเรื่องขี้ปะติ๋วไปเลย

ที่จริงมันทำให้เรากลับมาทบทวนทุกอย่างในชีวิตอีกครั้ง และนั่นคือสิ่งที่ฉันทำหลังรู้สึกดังมาสิบสี่เดือนเต็ม และก็หยุดไม่ได้ด้วย

เกรแฮมส่งข้อความมายาวเหยียด คิดว่ากำลังทำอะไรอยู่ คาร์ลีพักการเรียนเนี่ยะ นานแค่ไหน เธอคิดว่าจะอยู่แบบนี้ได้สักกี่น้ำ ยังไงก็เถอะ ถ้าค่าเทอมทั้งหมดเสียเปล่า รู้ใช่ไหมว่าเธอต้องจัดการกับชีวิตเองขอให้โชคดีกับอะไรก็ตามที่ทำอยู่ พยายามอย่าตายล่ะ

ฉันกดตอบกลับก่อนพิมพ์ว่านี่ จอมดราม่า ฉันหยุดแค่สองสามวันเองแล้วก็สอบได้คะแนนดีมากด้วย นี่มันก็แค่การเดินทางเล่นๆ เพราะฉันอยากรู้เรื่องบางอย่างนะ เชิญพาล่าตามสบายเพราะยังไงฉันก็ไม่เป็นไรและไม่คิดจะตายด้วย แต่ก็ขอบคุณที่ถาม

ที่จริงฉันอยากอยู่ที่นั่นนานกว่าสองสามวันด้วยซ้ำ ตั้งแต่เสียแม่ไป การเรียนด้านธุรกิจก็ดูเปล่าประโยชน์ ตอนเข้าเรียนมหาวิทยาลัยใหม่ๆ ฉันนึกว่าจะมีเวลาอีกนานในการค้นหาว่าอยากทำอะไร แต่การตายของแม่

แสดงให้เห็นว่าชีวิตไม่ได้ยาวนานอย่างที่คิด และฉันก็มีคำถามหลายข้อที่ต้องการคำตอบ ได้เวลาหาความจริงแล้ว

เฮลีย์ คู่หมั้นของเกรแฮมก็ส่งข้อความมาด้วย นี่! ไหวหรือเปล่า เป็นห่วงนะ ฉันอยู่ตรงนี้เสมอถ้าเธออยากพูดคุย บางทีเธออาจต้องการที่ปรึกษาทางใจคนใหม่ ฉันหาให้ได้นะ! ตกลงไหม รักนะ!

ว้าว เธอช่างแสนดีเหลือเกิน ฉันทำมาหมดแล้วทั้งรับการบำบัด เข้ากลุ่มเยียวยาจิตใจ เล่นโยคะ นั่งสมาธิ หรือดูแลตัวเอง แต่สุดท้ายก็ค้นพบว่าตัวเองไม่ต้องการการบำบัดอะไรอีก สิ่งที่คุณต้องการจริงๆ คือ คำตอบ

ฉันวางโทรศัพท์ก่อนกดปุ่มเปิดโน้ตบุ๊ก จากนั้นคลิกแฟ้มบนหน้าจอ แล้วเลื่อนดู เลือกรูปที่สแกนจากหนังสือพิมพ์ปี 1982 ซึ่งพาดหัวว่าตำรวจกำลังค้นหาหญิงท้องถิ่นที่หายตัวไป ข้างใต้คือรูปเล็กๆ ของหญิงสาวคนหนึ่ง เธอหน้าตาสวยและยิ้มร่าเร่าให้กล้อง ยิ้มผ่องพุดผ่อง ผมหน้าม้าชิดสเปรย์แข็งบนหน้าผาก ส่วนที่เหลือปล่อยลงมาตามแบบฉบับทรงผมยุคแปดศูนย์ ผิวเธอใส ดวงตาเป็นประกายทั้งที่เป็นภาพขาวดำ คำบรรยายใต้ภาพระบุว่า วิเวียน เดลาเนีย วัยยี่สิบ เจอตัวครั้งสุดท้ายคืนวันที่ 29 พฤศจิกายน ผู้ใดพบเห็นกรุณาแจ้งตำรวจ

นี่แหละสิ่งที่คุณต้องหาคำตอบ

ฉันเป็นหนอนหนังสือมาทั้งชีวิต หลังอ่านเรื่องเดอะเบลิสแตกเลี่ยนจบ สิ่งที่คุณอ่านต่อจากนั้นล้วนดำมืดน่ากลัว เช่น เรื่องคนหายและการฆาตกรรม โดยเฉพาะคดีที่เกิดขึ้นจริง ขณะที่เด็กคนอื่นๆ อ่านนิยายของเจ.เค. โรว์ลิง ฉันกลับอ่านงานเขียนของสตีเฟน คิง ขณะที่เด็กคนอื่นๆ ทำรายงานวิชาประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสงครามกลางเมือง ฉันกลับอ่านเรื่องลิซซี บอร์เดน ผู้ต้องหาคดีฆาตกรรมพ่อตัวเองกับแม่เลี้ยง ฉันเขียนรายงานละเอียดียบพร้อมบรรยายว่าพ่อกับแม่เลี้ยงของลิซซีถูกขวานจามตรงไหนบ้าง จนคุณครูถึงกับโทรหาแม่ด้วยความกังวล คาร์ลีนเป็นอะไรหรือเปล่าคะ

แต่แม่ฉันไม่สนใจ เพราะรู้แล้วว่าลูกสาวชอบเรื่องลึกลับแค่นั้น ไม่มีอะไร
หรอกค่ะ แกแค่ชอบอ่านเรื่องการฆาตกรรมนะ

สิ่งที่แม่ไม่ได้พูดและไม่อยากพูดคือฉันไม่ได้เสาะหาเรื่องพวกนั้น
ด้วยซ้ำ ในครอบครัวฉันมีประวัติการฆาตกรรมที่ยังเป็นปริศนา และฉันก็
หมกมุ่นกับมันมาตั้งแต่เด็ก

ฉันมองชิ้นส่วนหนังสือพิมพ์อีกรอบ วิฟ เดลานีย์ เด็กสาวในรูปถ่าย
คือพี่สาวของแม่ฉัน เธอหายสาบสูญไปในปี 1982 ระหว่างทำงานกะดึก
ที่โมเต็ลชั้นดาวน์

มันคือช่องว่างขนาดมหึมาที่ครอบครัวเราไม่สามารถเติมเต็มได้ เป็น
สิ่งที่ทุกคนรู้แต่ไม่มีใครพูดถึง การหายตัวไปของวิฟเปรียบเสมือนการ
เสียฟันซี่หนึ่งไป *อย่าถามเรื่องนี้กับแม่นะ* พ่อบอกฉันหนึ่งปีก่อนแม่จะจาก
เราไปตลอดกาล มันทำให้แม่จิตตก แม่แต่พี่ชายที่เป็นตัวเสบยังอ่อนไหว
กับเรื่องนี้ *ป่าเถื่อน* เขาบอกฉัน *ใครบางคนจับแกไปแล้ว* ทั้งเหมือนใน
ตำนานเรื่องชายมือตะขอใจ ขนาดฉันยังชนลูกเลย ไม่แปลกใจที่แม่ไม่ยอม
พูดถึงมัน

ป้าวิฟหายไปสามสิบห้าปีแล้ว ตายายก็จากไปหมด ไม่มีรูปถ่ายหรือ
ของไว้ดูต่างหน้าเธอในบ้านแม่แต่ชิ้นเดียว หนึ่งปีก่อนแม่จะตาย ระหว่าง
กลับบ้านช่วงปิดเทอมฤดูร้อน ฉันเจอข่าวหนึ่งในอินเทอร์เน็ทและเห็นหน้า
วิฟเป็นครั้งแรก เพราะนี่คือเรื่องมันผ่านมานานแล้วเลยปริ้นต์ข่าวออกมา
ก่อนเอาไปให้แม่ดูที่ชั้นล่าง “ดูสิว่าหนูเจออะไร” ฉันเอ่ย

แม่นั่งอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น กำลังดูโทรทัศน์หลังมือเย็น แม่
รับกระดาษไปจากฉันแล้วอ่าน จากนั้นมองมันอยู่นานมาก สายตาจับจ้อง
ที่รูปถ่าย

เมื่อเงยหน้าขึ้นมา แม่ทำสีหน้าแปลกประหลาดที่ฉันไม่เคยเห็น
มาก่อนและจะไม่มีวันได้เห็นอีก อาจเป็นเพราะความเจ็บปวด ความ
เหนื่อยล้า หรือความกลัวที่กัดกินจิตใจมานาน ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่แม่เป็น

มะเร็ง ไม่รู้ว่าจะเสียแม่ไปภายในหนึ่งปี บางทีตอนนั้นแม่อาจรู้ตัวแล้วแต่
ไม่บอกฉัน แต่ฉันคิดว่าไม่น่าใช่ สีหน้าหวาดกลัวของแม่เป็นเพราะวิเวียน
ในที่สุดแม่ก็พูดออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “วิเวียนตายไปแล้ว”
แม่บอกก่อนวางกระดาษลง จากนั้นลุกขึ้นเดินออกจากห้องไป
ฉันไม่เคยถามแม่เรื่องนี้อีก

หลังแม่จากไปแล้วนั้นแหละฉันถึงได้โกรธ ฉันไม่ได้โกรธแม่เพราะตอนที่
วิฟหายตัวไป แม่เป็นแค่เด็กวัยรุ่นและทำอะไรไม่ได้มาก แต่คนอื่นล่ะ
พวกตำรวจ คนในท้องที่ หรือพ่อแม่วิฟทำอะไรกันอยู่ ทำไมถึงไม่มีการ
ค้นหาทั่วรัฐ ทำไมทุกคนถึงปล่อยให้วิฟหายไปในอากาศโดยแทบไม่ทำ
อะไรเลย

คนแรกที่ฉันถามคือเกรแฮมซึ่งแก่กว่าและทำอะไร ได้มากกว่า
“ตอนนั้นตายายหย่ากันแล้ว” เกรแฮมบอก “ตอนที่วิฟหายไป คุณยายเป็น
แม่เลี้ยงเดี่ยว”

“แล้วไง นั่นคือเหตุผลที่ทำให้คุณยายไม่ตามหาลูกสาวตัวเองหรือ
คุณตาที่เหมือนกัน”

เกรแฮมยกไหล่ “คุณยายมีเงินไม่มาก อีกอย่างแม่บอกว่ายายกับวิฟ
ทะเลาะกันตลอด พวกเขาไม่กินเส้นกันอย่างแรง”

ฉันจ้องพี่ชายอย่างตกตะลึง เราอยู่ในห้องเช่าของแม่เพื่อเก็บข้าวของ
ลงลัง ตอนนั้นเราพักยกและกำลังกินอาหารที่สั่งมา “แม่บอกว่าเธอ ไม่เห็น
เล้าให้ฉันฟังเลย”

พี่ชายยกไหล่อีกรอบ ก่อนฟังหลังกับลังใบหนึ่งพลางไถ่โทษศัพท์
“สมัยโน้นไม่มีอินเทอร์เน็ตหรือการตรวจดีเอ็นเอ ถ้าอยากตามหาคนหาย
ก็ต้องขึ้นรถแล้วตระเวนขับหา คุณยายลังานเพื่อเดินทางไปทีเฟลส์ไม่ได้
ส่วนคุณตาก็แต่งงานใหม่แล้ว ฉันไม่คิดว่าแกสนใจครอบครัวแม่นักหรอก”

นั่นเป็นเรื่องจริง แม่ไม่ค่อยลงรอยกับคุณตาที่ทิ้งให้ครอบครัวต้องเอาตัวรอดกันเอง แอ้มไม่ได้ไปงานศพท่านด้วยซ้ำ “แล้วตำรวจล่ะ” ฉันถาม

เกรแฮมวางโทรศัพท์ลงครู่หนึ่งก่อนครุ่นคิด “อืม... วิฟออกจากบ้านไปตอนอายุยี่สิบ พวกเขาคงคิดว่าวิฟแค่หนีไปอยู่ที่ไหนสักแห่ง” เขามองมาที่ฉัน “เธอเข้าใจกับเรื่องนี้มากเกินไปสินะ”

“เออสิ พวกเขาไม่พบศพวิฟด้วยซ้ำ นี่ไม่ใช่ปี 1982 นะ เดียวนี้เรามีอินเทอร์เน็ตกับการตรวจดีเอ็นเอแล้ว ทำไมไม่ทำอะไรสักอย่างล่ะ”

“เธอจะทำหรือไง”

ใช่ ฉันจะทำเอง เพราะไม่น่ามีคนอื่นแล้ว เมื่อไม่มีแม่ฉันจึงถามทุกอย่างที่อยากถามได้โดยไม่ทำให้แม่เสียความรู้สึก แม่เอาความทรงจำทั้งหมดเกี่ยวกับวิฟลงหลุมไปด้วย ฉันเลยไม่มีวันได้รู้คำตอบและนั่นก็ทำให้ฉันโกรธ นักจิตบำบัดและที่ปรึกษาต่างบอกว่าฉันต้องค่อยๆ จัดการกับอารมณ์ แต่ความเดือดดาลต่อทุกคนที่เพิกเฉยกับคดีปีวิฟจะสงบลงได้ต่อเมื่อฉันมาที่เฟลล์ และหาคำตอบเอง

ฉันคลิกอ่านอีกข่าวในแฟ้มที่พาดหัวว่ายังไม่พบเด็กสาวที่หายไป ในนั้นมีรายละเอียดคร่าวๆ เกี่ยวกับวิฟวัยยี่สิบที่ย้ายมาอยู่ในเฟลล์ได้สามเดือน ทำงานกะกลางคืนที่โมเต็ลซันดาวน์ คืนหนึ่งเธอไปทำงานแล้วหายไป โดยทิ้งรถ กระเป๋าถือ และข้าวของส่วนตัวไว้ เพื่อนร่วมห้องที่ชื่อเจนนี่ ชัมเมอร์สบอกว่าวิฟนิสัยดีและเข้ากับคนง่าย นอกจากนี้บุคลิกนิรนามยังบรรยายถึงวิฟไว้ว่าเป็นคนสวยและร่าเริง เท่าที่รู้เธอไม่มีแฟน แอ้มยังไม่ได้เสพยา ดื่มเหล้า หรือขายตัว ในข่าวเขียนไว้ว่าคุณยายฉันเป็นห่วงเธอใจจะขาด

เด็กสาวหน้าตาสะสวยหายตัวไป

เธอเดินไปที่ไหนสักแห่งโดยไม่มีเงินติดตัว

วิเวียนตายไปแล้ว

คดีของวิฟไม่ได้รับความสนใจจากสื่อในระดับประเทศหรือแม้แต่ระดับรัฐ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นไม่ได้ถูกแปลงเป็นรูปแบบดิจิทัลแต่ยัง

เก็บไว้ในหอสมุดเมืองเฟลด์ ตอนที่เริ่มชุดคุย ฉันเจอแต่บล็อกเกี่ยวกับ
อาชญากรรมและกระทุ้งในเว็บไซต์เรดดิตของบรรดานักสืบออนไลน์ ไม่มี
อันไหนเกี่ยวกับวิเวียน แต่ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับเมืองเฟลด์ เพราะที่นั่นมีคดี
ฆาตกรรมที่ยังไขไม่ได้อยู่มากมาย แม้จะเป็นเมืองเล็กๆ แต่มันก็คือสวรรค์
ของคออาชญากรรมดีๆ นี่เอง

ฉันเจอข่าวหนังสือพิมพ์ชิ้นนี้ตอนรื้อตู้ลิ้นชักของแม่หลังจากที่
แม่ตาย มันอยู่ในซองสีขาวใหม่เอี่ยมที่ซุกไว้ด้านในสุด หลังซองเขียนด้วย
ลายมืออันงดงามของแม่ว่า 27 ถนนเกรวิลล์ ห้องซี

จะใช้ที่อยู่ของวิฟหรือเปล่านะ กระดาษหนังสือพิมพ์ในซองนั้นแทบ
เปื่อยยุ่ย ฉันเลยเอามันไปสแกนแล้วเก็บไว้ในแฟ้มเดียวกับข่าวแรก

วิเวียนตายไปแล้ว

แม่ไม่ต้องการรื้อฟื้นความทรงจำใดๆ เกี่ยวกับพี่สาวตัวเองจึงไม่เคย
พูดถึงเธอ แต่กลับเก็บข่าวนี้อยู่ถึงสามสิบห้าปีพร้อมที่อยู่ เปลี่ยนของให้มัน
เมื่อไม่นานมานี้แถมยังลอกที่อยู่ลงไปใหม่ ซึ่งแปลว่าแม่ต้องหยิบข่าว
ออกมาจากซองเก่าและอาจอ่านมันอีกรอบ

วิฟมีตัวตนอยู่จริง เธอไม่ใช่นิทานสยองขวัญหรือเรื่องผีที่แต่งขึ้น แต่
เป็นคนจริงๆ และเป็นพี่สาวของแม่ ไม่รู้ทำไมขณะมองดูของสีขาวเรียบกริบ
นี้ ฉันถึงรู้สึกว้าวเธอสำคัญกับแม่มาก แต่ก็หมดโอกาสที่จะเข้าใจแล้ว

ตอนนั้นฉันมีแค่ข่าวจากหนังสือพิมพ์สองชิ้นและความทรงจำ
แสนเศร้า แต่ตอนนี้ฉันมีมากกว่านั้น นอกจากเงินนิดหน่อยกับแผนที่จาก
รัฐอิลลินอยส์ไปยังเมืองเฟลด์ รัฐนิวยอร์กแล้ว ฉันยังมีที่อยู่ของวิฟ...
อาจจะนะ รวมทั้งของโมเต็ลซันดาวน์ ฉันไม่มีแฟน มีแต่การเรียนใน
มหาวิทยาลัยที่ฉันไม่ได้ชอบ แล้วก็มิตรและสัมภาระที่น้อยจนยัดบน
เบาะหลังได้หมด ฉันอายุยี่สิบและยังไม่ได้เริ่มต้นชีวิต เช่นเดียวกับวิฟ

ฉันจึงหยุดเรียน ซึ่งทำให้เกรแฮมตีโพตีพายยกใหญ่ จากนั้นขึ้นรถ
เพื่อเดินทางมาที่นี่ ฉันจะสืบเสาะไปทั่วเมืองเล็กๆ ชุดคุยหนังสือพิมพ์
ท้องถิ่นในหอสมุด และไปดูโมเต็ลซันดาวน์ให้เห็นกับตา เพราะจากที่ค้นใน

อินเทอร์เน็ตมันยังเปิดทำการอยู่ บางทีอาจมีคนในเมืองที่รู้จักวิฟ จำเธอได้ และเล่าเรื่องของเธอให้ฉันฟัง บางทีฉันอาจทำให้เธอมีตัวตนขึ้นมาอีกหน ไม่ใช่เป็นแค่กระดาษหนังสือพิมพ์ที่ซีดจางในลิ้นชักของแม่ การหายตัวไปของเธอคือปริศนาใหญ่ของครอบครัวฉัน ฉันเลยอยากค้นหาความจริงด้วยตัวเอง และราคาที่ต้องจ่ายก็มีแค่การขาดเรียนสองสามวัน

พยายามอย่าตายล่ะ นั่นคือสิ่งที่พี่ชายขู่ให้ฉันกลัว แต่มันไม่ได้ผลหรอก เพราะฉันไม่กลัวอะไรง่าย ๆ

แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ปิดโน้ตบุ๊ก พยายามไม่นึกถึงคนที่ทำร้ายเด็กสาวในรูปถ่าย คนที่จุดเธอไปที่ไหนสักแห่ง ทำอะไรบางอย่างกับเธอ จากนั้นฆ่าเธอแล้วเอาศพไปทิ้งในที่ที่ไม่มีใครเห็น เธออาจยังอยู่ที่นั่น บางทีตอนนี้ อาจเหลือแค่กระดูก บางทีคนร้ายอาจตายไปแล้วไม่ก็อยู่ในคุก หรืออาจไม่ใช่ทั้งสองอย่าง

วิเวียนตายไปแล้ว

ไม่ยุติธรรมเลยที่วิเวียนต้องถูกลืมและด้อยค่าจนเหลือชื่ออยู่ในหนังสือพิมพ์แค่นี้ก็จบ ไม่ยุติธรรมเลยที่แม่จากไปโดยนำความทรงจำกับความเศร้าโศกติดตัวไปด้วย ไม่ยุติธรรมเลยที่วิฟไม่สำคัญกับใครนอกจากฉัน

ฉันอยู่ในเมืองซึ่งไม่ใช่ที่ของตัวเอง และไม่รู้วากำลังทำอะไรอยู่

ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังรอให้ดวงอาทิตย์ขึ้นอีกครั้งโดยไม่ยอมหลับยอมนอน

เมืองเพลล์ รัฐนิวยอร์ก

สิงหาคมปี 1982

5W

การมาที่นี่เป็นเรื่องบังเอิญ เส้นทางที่คิดเคี้ยวพารถัสไปถึงรัฐเพนซิลเวเนีย และจากที่นั่นเธอก็โบกรถต่อเพื่อประหยัดเงิน คันแรกที่เธอโบกได้มาถึงแค่ เมืองบิงแฮมตัน คันที่สองบอกจะไปในิวยอร์ก แต่หนึ่งชั่วโมงให้หลังเธอก็ ตระหนักว่าเธอขับผิดทาง

“นี่ไม่ใช่ทางไปในิวยอร์กนี่คะ” วิฟพูดกับชายคนขับ “เรากำลังขึ้นไป ทางเหนือ” นิวยอร์กอยู่ทางทิศตะวันออกของรัฐเพนซิลเวเนีย

“อ้าว” ชายคนนั้นกล่าว เขาอายุราวสี่สิบ สวมเสื้อเชิ้ตสีเหลืองอ่อน กับกางเกงสแล็ก แกรมย้งโกนหนวดเกลี้ยงเกลาและสวมแว่นตาไม่มีขอบ “หนูควรบอกให้ชัดกว่านี้สิ ตอนที่หนูบอกว่าไปในิวยอร์ก ฉันนึกว่าหนู หมายถึงทางเหนือของรัฐ”

เธอมั่นใจว่าบอกชัดแล้ว ขณะมองไปยังดวงอาทิตย์ที่กำลังลับฟ้า นอกหน้าต่าง พลันสงสัยว่าเธอจะพาเธอไปไหน หัวใจเริ่มเต้นรัวด้วยความ ตื่นตระหนก เธอไม่อยากหยาบคายจึงเอาน้ำเย็นเข้าลูบ “ไม่เป็นไรคะ ฉัน ลงตรงนี้ก็ได้อ”